

GILLETTE BURGUNDIJA – 1. ČIN

Burgundija – Francuska
1. ČIN – Seoska kuća drugoga života

Priče nikada nisu iste, jer ni trenuci u kojima se susreću nikada nisu isti. Mjesta se mijenjaju. Godišnja doba se mijenjaju. Ljudi se mijenjaju. A kad im žene prijeđu put, predviđanje gubi svaku vrijednost.

Ovu sam priču ispričao prije nekog vremena. Danas je želim ispričati ponovno, jačim intenzitetom, gotovo kao razgovor sa samim sobom – poziv sjećanja, glas koji neprestano kuca na vrata vremena i podsjeća me ne samo na ono što je bilo, nego možda i na ono što bi još moglo biti.

1. ČIN – SEOSKA KUĆA DRUGOGA ŽIVOTA

Dvadeset godina ranije otputovao sam u Burgundiju, u srce Francuske, s namjerom da kupim staru seosku kuću.

Bila je to zemlja vina, sira i one nenametljive elegancije koju Francuzi čuvaju kao nasljedstvo. Već sam poznavao lokalnog agenta za nekretnine koji je vodio posao. Predstavio je imanje kao rijetku priliku, a uvjeti su bili dovoljno privlačni da probude moju znatiželju.

Nikada nisam bio lovac na povoljne prilike. Povoljne prilike ljudski su izum. Prave prilike pripadaju providnosti.

Kraj je bio daleko od velikih trgovačkih putova. Posjetitelji su dolazili uglavnom u kolovozu i rujnu, u doba berbe, ili na mjesne svečanosti kojima se slave nova vina. Ostatak godine brežuljcima i poljima vladala je tišina.

Seoska kuća bila je u izvrsnom stanju. Trebala joj je ponešto održavanja, nekoliko građevinskih prilagodbi i pravi ured u prizemlju. Ništa osobito zahtjevno.

Agentu se, međutim, činilo da se žuri.

Približava se oluja, objasnio je, i predložio da imanje brzo obiđemo na konjima.

Dvanaest hektara.

Vinogradi koji se pružaju do obzora.

Crna vina.

Bijela vina.

Šampanjac.

Malo jezero na zapadu.

Drvoredi bagrema.

Postojeći ugovori za prodaju grožđa.

Dok smo jahali imanjem, upitao sam zašto vlasnici prodaju.

Njegov je odgovor bio jednostavan i razoran.

„Moja žena ima rak. Ne želim da preostale godine provede vezana uz ovo imanje. Želim je povesti oko svijeta dok još možemo."

Nisam rekao ništa.

Kad smo se vratili u konjušnicu, primijetio sam osam veličanstvenih mladih arapskih konja.

Upitao sam za cijenu cijelog imanja.

Seoska kuća.

Zemlja.

Vinogradi.

Konjušnica.

Konji.

Čovjek je oklijevao.

Činilo se gotovo da se boji to izgovoriti.

Onda je izgovorio.

„Šesto pedeset tisuća eura.”

Razmišljao sam nekoliko sekundi.

Sljedećeg smo se dana sastali s javnim bilježnikom.

Platio sam u cijelosti.

Bez hipoteke.

Bez banke.

Bez financiranja.

Postao sam vlasnik imanja u Burgundiji.

Vinogradar.

Seljak.

Čak i čovjek sa sela.

I smiješeći se u sebi, pomislio sam kako su svi koji su tvrdili da pišem kao pas napokon pronašli savršeno zanimanje za mene.

Ferdinando